

המשך סיפורו של יגאל לביב

על סירת „המוזהאים“

בערב שבת, 16/11, הלכתי לביקר את חורו של בני בני-ברק. מכוניתו, נ.ס.א.ו. פרוץ כחולה, עמדה לפני הבית, עטופה שק, ועליו שפוך אפר. סיפורי לביב פתחו כיצד נהרג בנס. הם לא ידעו כלום. איש לא ביקר אצלם. מי שפחה משכלת בן, ופרט להודיע לקונית כי בנס נפטר, לא טרחו למסור להם מתי ואיך קרה הדבר. אותו הדבר קרה גם ב"מישפחתו של מנחם. מה לכל הרוחות עושים כל ה"קצינים בתל-אביב! האם קשה לחיב מישור לבקר בכל משפחת נפגע?

אדוני הרמטכ"ל! אלה כבר לא מחדלים של לפני יום-הכיפורים! חודש ימים מאז נפטר בני, ואיש מצה"ל לא היה בבית הוריו! זוהי חרפה!

במדבר: מכתב חטוף הביתה

יום ראשון, 14.10, אחרי הצהריים, לאחר קרב השיריון, בו השמידה חטיבת השרמנים שלנו 42 טנקים ט-62. אני נשלח להחזיר את אנשי התצפית אחורה. על הכביש הולך חייל במדים קצת משונים. עוצר לידו. הוא מרים שתי ידיים, לא אצבע כמו טרמפיסט. מסתבר כי הוא טייס עיראקי של פוקר הנטר, אחד משניים ועוד שני מיראזים לוביים שהתקיפו ארבעה תנו אותן בוקר. מטוסו הופל, הוא נראה צונח, אבל לא נמצא. הוא החל הולך לכיוון המצרים, הגיע לכביש והלך לאורכו. לדבריו (אנגלית שוטפת) עברו לידו כמה מכוניות, אבל איש לא עצר. לא, הוא לא ארים יד לטרמפ. שלחתי אותו עם התצ"ת אחורה. דיווחתי למח"ט.

עובר ליד המחלקה של זאביק, הנמי צאת בגדוד של יוסי. הם מספרים כי אחד מקציני הסיוור בגדוד חטף הלם. הוא היה בתצפית כשהחלה הפגזה קשה. הקצין, נ. שמו (היה מ"מ שלי לפני כמה שנים, כאשר בוקר הייתי במחלקת הסיוור של הגדוד של יוסי) נכנס לאחד הטנקים לת-פוס מחסה מהפגזים. בינתיים התפתח קרב טנקים, והטנק בו התחבא נפגע. התוחתן נפצע וחולץ. נ. החליף את התוחתן. הפך לטנקיסט. כעבור כשעה נפגע הצריח פגיעה ישירה מטיל. ומפקד הטנק רוסק כולו. המפקד היה ידור הטוב מקיבוץ שכו. נ. קיבל הלם ופונה. אינני יודע מה אני הייתי עושה במקומו.

(המשך מעמוד 21)

הישוב בו. נראה שלמרות הפסקת-האש עדיין סקרנים המצרים לדעת מה מתרחש בשטח בו היו פעם מוצביהם.

לאחר ארוחת-הבוקר אולו המים מה ג'ריקנים שלנו. נאמר לנו, כי נקבל אספי קת מים חדשה תוך שעה. אנו מנקים את הנשק ומספרים את העמדות. חום היום מכביד. חמים במימיות אולוים. אנו עובדים כרובוטים. אנו יודעים, כי עד הערב לא תימצא לנו סינת צל וכי ענני הובובים יטרידו אותנו ללא-חרף. תחזית זו אינה מעודדת כלל ועיקר. הכל מתנהל כאילו בהלוך איטי.

רופא מבקר במוצב ופוסק, כי יש לפנות את הקצין שלנו. שכולו נפוח מעקיצות. הקצין מסרב לעזוב את המקום. שני חיילים אחרים, שגופם מכוסה מורסות מוגלתיות, כתוצאה מעקיצות, רואים שהקצין נשאר ומחליטים אף הם להישאר. למרות שהרופא מבקש לפנותם מהמקום.

בינתיים שומעים נפצי ירי אנטי-אווירי. אנו מבחינים באש נ.מ. כבדה ובירי טילים. מטוס פאנטום הולף מעלינו. בגובה מועט ונפגע. הוא מתרסק בפרברי איסמעיליה. שידורי ישראל מודיעים, כי צוותו צנח. לאחר-מכן נודע, כי הצוות אמנם נישבה.

השעות חולפות בעצלתיים. המים טרם הגיעו. מנסים לספר בדיחות, להתרשם מהנוף המרהיב או לשוחח בענייני פוליטיקה. אבל זה לא הולך. אנו טועדים את ארוחת הצהריים ללא מים. אין תיאבון. חיילים אחדים מתאוננים על כאביראש. הם נראים מטושטשים. בשעה ארבע אחרי הצהריים מגיעים הג'ריקנים עם המים. אנו שותים לרווייה וממלאים את המימיות. שעה קלה לאחר-מכן מתארגנים לסיוור.

אנו מתחילים את הסיוור למרגלות המוצב, נעים כדי לסרוק מספר כפרים על ידיים בים נטושים. חושות-חומר צפופות. בחדרים מהרשות-עץ פרימיטיביות ולידן עייזים ותרנגולות. דלות מנוונת. וכל זאת, על רקע נוף ציורי מרהיב. תעלות-מים, עצי דקלים וחלקות-אדמה מעובדות. אנו פוגשים שני פלחים מבוהלים. היחידים שנותן רו באחד הכפרים. לאחר שהם מקבלים מספר חפסיות סיגריות וסוכריות, הם נרעים. אנו מנסים לגלגל איתם שיחה. אך הם כנראה מחליטים שמוטב להם להעמיד פני מטומטמים גמורים שאינם מבינים או יודעים דבר. מחליפים מספר בדיחות בסיסיות וממשיכים הלאה.

אנו נתקלים בבניינים בהם שכנו מיפ-קדות האיזור. המיפקדות זרועות נשק חדיש, שחלקו עדיין מגורו. אנו תופסים יוזמה ומחליטים לתגבר את מערך הנשק שלנו במספר מקלעים בינוניים מתוצרת רוסית. אחדים מהחיילים מתחילים להפש מוכרות אישיות, ואילו אחרים מצטיידים בקלשניקובים.

למרות שאנו מוזהמים כהוגן — מזה שבע לא שטפנו את גופינו — אין אנו מתרחצים בתעלת המים. בפקודתו המפורשת של הרופא.

במוצב מנקים את הנשק ואת ה"מחסניות לקראת הלילה. אמנם, מדי בוקר מודיעים בשידורי ישראל, כי "לילה שקט עבר על כוחותינו בתעלה", אך נראה שקט זה עניין יחסי. הצדדים אמנם אינם תוקפים זה את זה, אבל חיילים עצבניים משני הצדדים מרימים ללא-חרף פצצות תאורה וקורעים מדי-פעם את הדממה בי רעם מיקלעים כבד.

כולנו מקווים, כי הפסקת-האש תימשך, אבל איש מאיתנו אינו רוצה לקחת צ'אנס. שומרים בעירנות. אין שוכחים אף לרגע שהמצרים מצויים במרחק לא גדול מאיתנו ומוסיפים להזרים לעברנו אנשים וציוד.

בתשע בערב מתחילה לאט-אט את השיח צינה עזה. מעלי-הרוח והמכנסיים ה"קיצים אינם מספיקים לחימום הגוף. גם השמיכות בהן אנו עוטפים עצמנו אינן מועילות ביותר. איננו חדים מלהתגרד, ומקללים את כל העולם.

בתום משמרת השמירה מונקים לתוך שקי-השינה, אסור לחלוץ את הנעליים. מנסים להירדם. הכינים והפישששים עושים בנו שמות.

אפריקה יפה כשהיא מוצגת בסרטים. אך אפריקה היא תופת לשמבלים בה בתוך שקי-שינה, נושמים צחנת גוויות.

מירי

העולם הזה - כוח חדש

מישרד התנועה לחברים המגוייסיים

מישרד התנועה יהיה פתוח מ- עתה, ברחוב ברינובא 71, תל-אביב, טלפונים 283288/9. שעות: 09.00-17.00 בימים א'-ח/ בשעות 09.00-13.00 ביום ו'.

חברים המשתחררים מי הצבא, ומוכנים לפעילות חסי ברית ואחרת, מתבקשים להתקשר למזכירות לחקמת הקשר איתם, ובינם לבין חברים אחרים במקור מות השונים.

חברים ואחדים בשרות פעיל (סדר, קבע, מילואים) מתבקשים להודיע למזכירות הארצית (בר-נובא 71, ת"א) את מיספרם האישי ומיספר הדואר הצבאי שלהם, לשמירת הקשר ולקבלת ח"י מר על דיוני התנועה על נושאי המידחמה, השלום ו"הביטחון".

צל"ש - צעירים למען שלום

אנו מכינים פגישות להקמת ארגוני צל"ש בירושלים, ת"א, באר-שבוע ומקומות אחרים. התקשרו 283288/9 אל שרונה, לתיאום הפגישות והאסיפות.

עצרת בתיאטרון הקאמרי

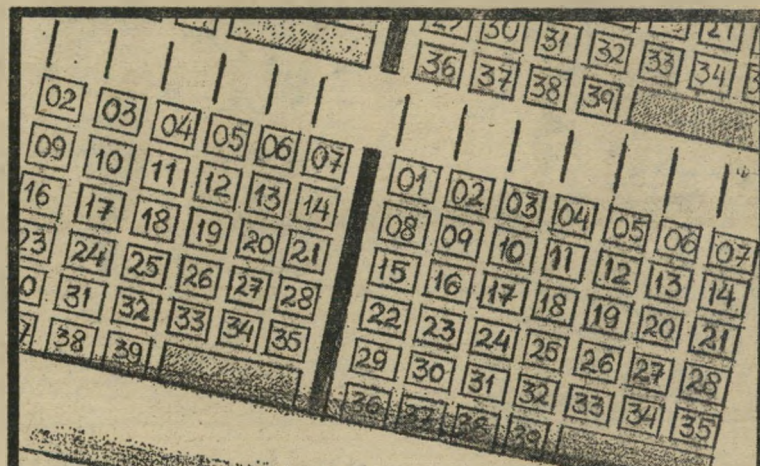
"בשוב לוחמים"

תקיים בליל שבת ה-30.11.73, בשעה 8.30 בערב, מטעם

לשלום ולתמורה סוציאליסטית. מיסודן של מק"י ושל תנועת "תכלת-אדום". פרטים במודעות

חברי "מוקד" ואוהדיה — שילחו כתובתכם הצבאית לת.ד. 100 ת"א, לקבלת חוברות והזמנות.

זה כל כך פשוט...

מה יותר קל מלהשתתף בהגרת הלוטו. סמן 6 מספרים בכל אחת משמונה הטבלאות שבטופס.

עשה חישוב פשוט: פעולה בת שניות ספורות, מביאה לך סיכויי השתתפות בזכייה של מינימום 150,000 ל"י בפרס הראשון, ואלפי לירות ביתר הפרסים.

חל כל כך פשוט.

